

Arrest

nr. 86 766 van 3 september 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Syrische nationaliteit te zijn, op 3 juni 2011 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 6 mei 2011 houdende de weigering tot inoverwegingname van een asielaanvraag.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 juli 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 augustus 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en van attaché K. PAPPAERT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De verzoeker die verklaart van Syrische nationaliteit te zijn, diende op 3 mei 2010 een eerste asielaanvraag in bij de Belgische overheden.

1.2. Op 22 september 2010 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. De verzoeker diende tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna verkort: de Raad). Bij arrest nr. 54 530 van 18 januari 2011 heeft de Raad aan de verzoeker de vluchtelingenstatus alsook de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd.

1.3. Op 7 april 2011 diende de verzoeker een tweede asielaanvraag in.

1.4. Op 6 mei 2011 nam de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing tot weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag. Het betreft de bij huidige beroep bestreden beslissing, die als volgt is gemotiveerd:

*“Overwegende dat
de persoon die verklaart te heten J(...) Y(...)
geboren te Kamishli , op (in) (...)
en van nationaliteit te zijn : Syrië (Syrisch-Arabische Rep.)
die een asielaanvraag heeft ingediend op 07.04.2011*

Overwegende dat betrokkene op 03.05.2010 voor het eerst een asielaanvraag indiende in België; hem op 22.09.2010 echter zowel de vluchtelingenstatus, als het statuut van subsidiaire bescherming geweigerd werd vanwege het Commissariaatgeneraal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS); betrokkene op 16.10.2010 schorsend beroep aantekende tegen deze beslissing bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV), waar op 21.01.2011 de beslissing van het CGVS bevestigd werd; betrokkene op 07.04.2011 een tweede asielaanvraag indiende, waarbij hij verklaart niet naar zijn land van herkomst te zijn teruggekeerd; betrokkene hierbij stelt dat hij van zijn vader zou vernomen hebben dat hij nog steeds gezocht wordt door de militaire veiligheidsdienst in Syrië en nu ook door de algemene veiligheidsdienst van Damascus; betrokkene met deze beweringen verder bouwt op zijn oorspronkelijk asielrelaas; daarbij dient opgemerkt te worden dat er gedurende de vorige asielaanvraag van betrokkene door de Belgische asielinstanties geen geloof kon gehecht worden aan de asielmotieven van betrokkene; betrokkene bij zijn huidige asielaanvraag een convocatie naar voren brengt van de Algemene veiligheidsdienst van Damascus, op zijn naam, en dit in de vorm van een fax, teneinde zijn problemen alsnog te staven; daarbij dient gesteld te worden dat de bewijswaarde van een fax gering is, aangezien op die manier onmogelijk de authenticiteit van het document in kwestie kan worden vastgesteld; voornoemd document dan ook niet van die aard is dat het de beslissing genomen gedurende de vorige asielaanvraag van betrokkene kan wijzigen; betrokkene bij zijn huidige asielaanvraag bijgevolg geen nieuwe gegevens aanbrengt met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure waarin hij ze had kunnen aanbrengen dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980.

De bovenvermelde aanvraag wordt niet in overweging genomen.

In uitvoering van artikel 71/5 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de koninklijke besluiten van 19 mei 1993, 11 december 1996 en 27 april 2007, wordt genoemde het bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 7 (zeven) dagen.”

2. Over de rechtspleging

De Raad stelt vast dat de verweerder heeft nagelaten het volledig administratief dossier over te maken. Hoewel de kaftomslag van het neergelegde administratief dossier het OV-nummer van de verzoeker vermeldt alsook het desbetreffende rolnummer van de Raad, hebben de stukken vervat in het administratief dossier zelf, met uitzondering van het verzoekschrift, betrekking op een andere vreemdeling die niets met de onderhavige zaak te maken heeft. Overeenkomstig artikel 39/59, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet worden de door de verzoeker vermelde feiten derhalve als bewezen geacht, tenzij deze feiten kennelijk onjuist zijn.

3. Onderzoek van het beroep

De verzoeker voert een enig middel aan, genomen uit de schending van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en de schending van de materiële motiveringsplicht. Het middel wordt als volgt toegelicht:

“In eerste instantie wordt in de bestreden beslissing vermeld dat verzoeker “stelt” dat hij van zijn vader “zou vernomen hebben” dat hij in Syrië gezocht werd door de militaire veiligheidsdienst en door de algemene veiligheidsdienst van Damascus.

Verzoeker heeft op geen enkel ogenblik “gesteld dat hij zou vernomen hebben” van zijn vader dat hij nog gezocht werd.

Verzoeker heeft zeer uitdrukkelijk meegedeeld dat zijn vader aan hem heeft gezegd dat hij nog steeds gezocht werd.

De manier van formulering in de bestreden beslissing is volledig in tegenspraak met de verklaring die verzoeker heeft afgelegd en in de bestreden beslissing wordt door deze formulering getracht om de verklaring van verzoeker te minimaliseren.

Verzoeker heeft de fax meegedeeld in het kader van zijn tweede asielaanvraag en hij heeft, met het oog op het aantekenen van beroep de fax laten vertalen door een beëdigde vertaler. Deze vertaling wordt toegevoegd aan de stukken.

In de bestreden beslissing wordt gesteld dat de bewijswaarde van de fax die verzoeker ontving gering is vermits de authenticiteit van het document niet vast te stellen is.

Verzoeker wenst hierover op te merken dat hij op het ogenblik van de eerste asielaanvraag niet op de hoogte was van dit document. Verzoeker heeft verklaringen afgelegd in het Commissariaat-Generaal op 24 augustus 2010. Er werd een beslissing genomen op 22.9.2010 en de beslissing werd op dezelfde dag aangetekend verzonden.

De fax betreft een uitnodiging die gedateerd is op 1.9.2010, dus na het verhoor. Verzoeker had geen regelmatig contact met zijn familie omdat dit gevaarlijk was en hij was niet op de hoogte van de uitnodiging om zich aan te bieden bij de Algemene Geheime Dienst.

Verzoeker is dus van mening dat de fax die hij ontving zeer duidelijk is en bijgevolg wel degelijk een nieuw element aanbrengt met betrekking tot zijn asielaanvraag.

Verzoeker is van mening dat het document dat hij thans in zijn bezit heeft wel degelijk een aanwijzing is dat er in hoofde van hem een gegronde vrees voor vervolging is in de zin van de Vluchtelingenconventie.

Verder is verzoeker van mening dat, gelet op dit nieuwe stuk, en gelet op de huidige politieke situatie in Syrië, hij een reëel risico loopt op ernstige schade en hij in aanmerking kan komen voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

De in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Deze bepaling verplicht de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissing geeft duidelijk de determinerende motieven aan op grond waarvan deze is genomen. In de motivering van de bestreden beslissing wordt, met verwijzing naar de toepasselijke rechtsregel, met name artikel 51/8 van de vreemdelingenwet, gesteld dat de verzoeker geen nieuwe gegevens aanbrengt met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure waarin hij ze had kunnen aanbrengen dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. De bestreden beslissing bespreekt hiertoe alle gegevens die de verzoeker bij zijn tweede asielaanvraag heeft aangehaald als zijnde “nieuwe gegevens”, met name een faxbericht betreffende een convocatie van de algemene veiligheidsdienst van Damascus en verzoekers verklaring dat hij van zijn vader zou vernomen hebben dat hij nog steeds wordt gezocht door de militaire veiligheidsdienst van Syrië en nu ook door de algemene veiligheidsdienst van Damascus.

De verzoeker die in het middel kritiek uitoefent op de overwegingen uit de bestreden beslissing omtrent zijn verklaring en de convocatie, is onmiskenbaar op de hoogte van de concrete motieven van de bestreden beslissing. In elk geval maakt de verzoeker niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht. De verzoeker maakt de schending van de formele motiveringsplicht, zoals vervat in de artikel 3 van de wet van de wet van 29 juli 1991, niet aannemelijk.

De verzoeker voert tevens een schending aan van de materiële motiveringsplicht. Gelet op het feit dat de bestreden beslissing werd genomen in toepassing van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet, wordt de schending van de materiële motiveringsplicht onderzocht samen met de aangevoerde schending van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet.

Artikel 51/8 van de vreemdelingenwet bepaalt wat volgt:

“De minister of diens gemachtigde kan beslissen de asielaanvraag niet in aanmerking te nemen wanneer de vreemdeling voorheen reeds dezelfde aanvraag heeft ingediend bij een door de Koning aangeduide overheid in uitvoering van artikel 50, eerste lid, en hij geen nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4. De nieuwe gegevens moeten betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen”.

Artikel 51/8 van de vreemdelingenwet is van toepassing op een tweede of volgende asielaanvraag.

De bevoegdheid die artikel 51/8 van de vreemdelingenwet de Dienst Vreemdelingenzaken toekent, is louter beperkt tot het nagaan of de vreemdeling in verhouding tot een vorige asielaanvraag nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4. Bovendien moeten deze nieuwe gegevens betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen.

Hieruit kan worden afgeleid dat deze gegevens:

- nieuw moeten zijn; dit is niet reeds het voorwerp hebben uitgemaakt van een onderzoek in het kader van een eerdere asielaanvraag,
- betrekking moeten hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen,
- relevant moeten zijn; dit is ernstige aanwijzingen bevatten van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.
- cumulatief aanwezig moeten zijn.

De bevoegdheid van de gemachtigde van de staatssecretaris beperkt zich in het kader van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet tot de vaststelling of de aangebrachte gegevens nieuw zijn of niet. In beide gevallen wordt hierdoor zijn bevoegdheid uitgeput:

- Indien wordt beslist dat door de vreemdeling effectief nieuwe gegevens worden aangebracht in verhouding tot een eerdere asielaanvraag, wordt het dossier overgemaakt aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Die zal vervolgens de nieuwe asielaanvraag inhoudelijk onderwerpen aan een onderzoek in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Dit betekent dat de gemachtigde van de staatssecretaris zelf niet kan nagaan of er voldaan is aan de voorwaarden van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, aangezien hij hiervoor niet bevoegd is.
- Indien wordt beslist dat er geen nieuwe gegevens worden aangebracht, wordt de nieuwe asielaanvraag niet in aanmerking genomen. Dit betekent dat deze asielaanvraag niet aan een onderzoek ten gronde, in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, zal worden onderworpen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

De verzoeker meent dat de motivering van de bestreden beslissing in tegenspraak is met zijn verklaringen waar gesteld wordt dat hij verklaard heeft dat hij van zijn vader “zou” vernomen hebben dat hij nog steeds wordt gezocht. Hij benadrukt dat hij zeer uitdrukkelijk meegedeeld heeft dat zijn vader aan hem gezegd heeft dat hij nog steeds wordt gezocht. Verder is de verzoeker van mening dat de fax die hij ontving wel degelijk een nieuw element is en een aanwijzing vormt van zijn gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, zodat hij gelet op dit stuk en gelet op de huidige politieke situatie in Syrië een reëel risico loopt op ernstige schande en bijgevolg in aanmerking kan komen voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Vooreerst dient de Raad te benadrukken dat hij in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd is na te gaan of de overheid bij het nemen van de bestreden beslissing is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

Wat de verklaring van de verzoeker betreft, wijst de Raad er op dat het niet relevant is of de verzoeker verklaarde dat zijn vader hem had gezegd dat hij nog steeds wordt gezocht, dan wel dat hij verklaarde dat hij van zijn vader zou vernomen hebben dat hij nog steeds wordt gezocht. De verzoeker gaat er immers aan voorbij dat de gemachtigde van de staatssecretaris omtrent deze verklaring *in casu* heeft geoordeeld dat *“betrokkene met deze beweringen verder bouwt op zijn oorspronkelijke asielrelaas”* en dat *“daarbij dient opgemerkt te worden dat er gedurende de vorige asielaanvraag van de betrokkene door de Belgische asielinstanties geen geloof kon gehecht worden aan de asielmotieven van de betrokkene”* waarna *in fine* van de beslissing wordt besloten dat *“betrokkene bij zijn huidige asielaanvraag bijgevolg geen nieuwe gegevens aanbrengt met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure waarin hij ze had kunnen aanbrengen dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980”*. De kritiek van de verzoeker komt er enkel en alleen op neer dat in de bestreden beslissing niet de letterlijke weergave wordt vermeld van zijn verklaringen. Hij richt zich hiermee geenszins tegen de in de bestreden beslissing aangehaalde concrete motivering voor het niet aanvaarden van deze verklaring als “nieuw gegeven” in de zin van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet. De verzoeker betwist nergens dat zijn verklaring omtrent hetgeen hij van zijn vader heeft of “zou hebben” vernomen, voortbouwt op zijn oorspronkelijke asielrelaas, dat ongeloofwaardig werd bevonden. Met zijn betoog toont hij al evenmin aan dat deze verklaring, in weerwil van hetgeen in de bestreden beslissing wordt geoordeeld, wel degelijk een nieuw gegeven uitmaakt in de zin artikel 51/8 van de vreemdelingenwet. De bewijslast hiertoe ligt nochtans bij de verzoeker (RvS 13 april 2005, nr. 143.020). Aangezien de verzoeker de concrete motivering als waarom deze verklaring niet als nieuw gegeven kan worden beschouwd totaal ongemoeid laat, stelt de Raad vast dat de verzoeker met dit betoog geen schending van de materiële motiveringsplicht kan aantonen. Bovendien is het verschil tussen beide versies van de verklaring niet essentieel en blijkt uit de bestreden beslissing hoegenaamd niet dat de verweerder getracht heeft om deze verklaring te minimaliseren, zoals de verzoeker beweert. Uit de bovenstaande bespreking blijkt immers dat de verweerder met deze verklaring rekening heeft gehouden nu hij er concreet is op ingegaan.

Waar de verzoeker stelt dat de gefaxte convocatie wel degelijk een nieuw element is, aangezien het dateert van na het gehoor van 24 augustus 2010 op het Commissariaat-generaal, en waar hij stelt dat dit document een aanwijzing vormt van een gegronde vrees voor vervolging in zijn hoofd, gaat hij wederom voorbij aan de concrete motivering van de bestreden beslissing.

Met betrekking tot deze convocatie wordt in de bestreden beslissing immers het volgende overwogen: *“(dat) betrokkene bij zijn huidige asielaanvraag een convocatie naar voren brengt van de Algemene veiligheidsdienst van Damascus, op zijn naam, en dit in de vorm van een fax, teneinde zijn problemen alsnog te staven; daarbij dient gesteld te worden dat de bewijswaarde van een fax gering is, aangezien op die manier onmogelijk de authenticiteit van het document in kwestie kan worden vastgesteld; voornoemd document dan ook niet van aard is dat het de beslissing genomen gedurende de vorige asielaanvraag van betrokkene kan wijzigen”* en *“betrokkene bij zijn huidige asielaanvraag bijgevolg geen nieuwe gegevens aanbrengt met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure waarin hij ze had kunnen aanbrengen dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980”*.

Het verzoekschrift vermeldt, onder de hoofding “in feite” dat zijn vader hem op 31 maart 2011 een document heeft doorgefaxt waaruit bleek dat de verzoeker zich diende aan te bieden bij de “Algemene Geheime Dienst” en dat hij dit document heeft voorgelegd bij zijn tweede asielaanvraag. De verzoeker meldt tevens dat hij, na de ontvangst van de bestreden beslissing opnieuw telefonisch contact heeft opgenomen met zijn vader waarbij hij hem verzocht om het gefaxte document in origineel op te sturen. Zijn vader heeft dit document opgestuurd en de dag nadien werd hij in zijn woning aangehouden waarna de verzoeker zonder nieuws is over zijn vader.

De Raad stelt vast dat de verzoeker hiermee bevestigt dat hij het originele document betreffende de oproeping om zich aan te bieden bij de Algemene Geheime Dienst niet aan het oordeel van de gemachtigde van de staatssecretaris heeft voorgelegd. Ook bij het huidige verzoekschrift werd geen origineel gevoegd en evenmin werd dit stuk ter terechtzitting overhandigd, zodat ook in het kader van het onderhavige annulatieberoep geen origineel voorligt.

De verzoeker toont op geen enkele wijze aan dat aan deze fax ten onrechte geen bewijswaarde werd toegekend, noch toont hij op enige concrete wijze aan dat deze fax een nieuw gegeven uitmaakt in de zin van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet. De loutere en eenvoudige affirmatie dat dit document een nieuw gegeven is, kan uiteraard niet volstaan om een schending van de materiële motiveringsplicht of een kennelijk onredelijke handelen van de verweerder aan te tonen. Bovendien kan de gemachtigde van de staatssecretaris te dezen worden gevolgd. Immers kan de authenticiteit van een fax niet worden nagegaan aangezien kopieën en faxen gemakkelijk met allerhande knip- en plakwerk kunnen worden vervalst (RvS 24 maart 2005, nr. 142.624; RvS 25 juni 2004, nr. 133.135). Bijgevolg is het niet kennelijk onredelijk van de gemachtigde van de staatssecretaris om geen bewijswaarde toe te kennen aan de fax die door de verzoeker werd neergelegd en bijgevolg te oordelen dat de verzoeker met deze fax geen nieuw gegeven in de zin van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet heeft aangebracht.

De Raad merkt tevens op dat de verzoeker, door de vertaling van de fax als bijlage bij zijn verzoekschrift te voegen (verzoekschrift, bijlage 3), er evenmin in slaagt een motiveringsgebrek in de bestreden beslissing aan te tonen. De verzoeker toont immers niet aan dat hij deze vertaling in het kader van zijn tweede asielaanvraag aan de beoordeling van de gemachtigde van de staatssecretaris heeft voorgelegd. Aangezien de vertaling in kwestie gedateerd is op 16 mei 2011 en de bestreden beslissing dateert van 6 mei 2012, kan de verzoeker onmogelijk voorhouden dat deze vertaling in overweging genomen had moeten worden.

Waar de verzoeker *in fine* van het eerste middel aangeeft dat hij gelet op het nieuwe stuk (de fax) en gelet op de huidige politieke situatie in Syrië een reëel risico loopt op ernstige schade en hij in aanmerking kan komen voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, merkt de Raad op dat de verzoeker er hierbij aan voorbij gaat dat de gemachtigde van de staatssecretaris *in casu* in toepassing van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet heeft geoordeeld dat de betrokken documenten geen nieuwe gegevens uitmaken in de zin van het genoemde artikel 51/8 zodat deze nieuwe asielaanvraag niet aan een onderzoek ten gronde, in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de vreemdelingenwet zal worden onderworpen door de commissaris-generaal. Zoals hierboven reeds werd vastgesteld, heeft de verzoeker niet aannemelijk gemaakt dat hij, in weerwil van de bevindingen van de bestreden beslissing, nieuwe gegevens heeft aangebracht in de zin van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet. De verweerder moest zich en kon zich *in casu* dan ook niet inhoudelijk uitspreken over verzoekers vraag om subsidiaire bescherming, aangezien dit tot de exclusieve bevoegdheid van de commissaris-generaal behoort. Het betoog van de verzoeker is dan ook niet dienstig.

In de mate dat de verzoeker erop zou aansturen dat de Raad zou overgaan tot een inhoudelijke beoordeling van de tweede asielaanvraag en zich zodoende zou uitspreken over het al dan niet toekennen van de subsidiaire beschermingsstatus, dient erop te worden gewezen dat de Raad in het kader van het onderhavige annulatieberoep niet de bevoegdheid heeft om zich hierover uit te spreken daar hij enkel een wettigheidstoezicht op de thans bestreden beslissing kan uitoefenen (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Memorie van Toelichting, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 94).

Samenvattend kan worden vastgesteld dat de verzoeker met zijn betoog niet aantoont dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij de beoordeling van zijn tweede asielaanvraag is uitgegaan van de verkeerde feitelijke gegevens, deze niet correct zou hebben beoordeeld of op kennelijk onredelijke wijze tot het besluit kwam dat zijn tweede asielaanvraag niet in overweging kon worden genomen.

Het enige middel is ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie september tweeduizend en twaalf door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

C. DE GROOTE